

Júlia

Világszerte Nr. 1

Melanie Milburne

Egy luxushotel diszkrét bája

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 623. eredeti címe: *Billionaire's Ultimate Acquisition* (Mills & Boon Modern Hotel Continuity)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 623. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-007-5

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

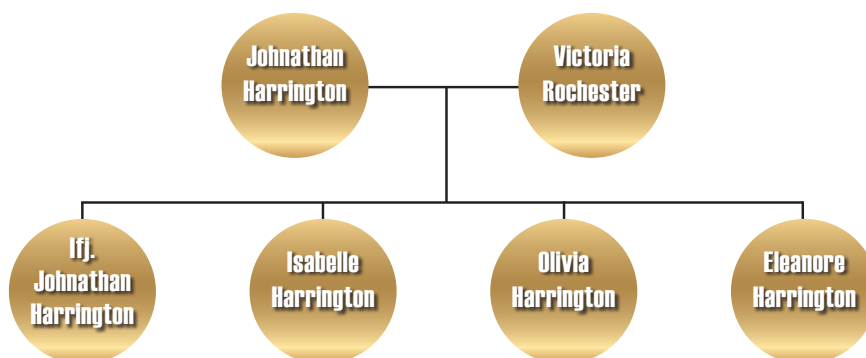
Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

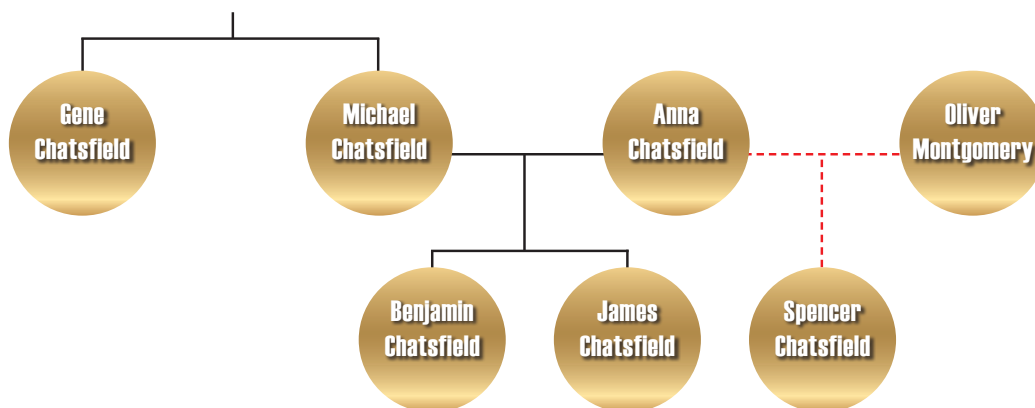
www.bookandwalk.hu

Harrington CSALÁDFA

CHATSFIELD HOTEL A CSALÁDFA

———— Házasok és az abból született gyerek

- - - - - Házasságon kívüli kapcsolat és az abból született gyerek

1. FEJEZET

Ez nem is jöhetett volna rosszabbkor! Isabelle teendőinek listáján egyáltalán nem szerepelt a macskahányás eltávolítása a szőnyegről, volt éppen elég dolga egyébként is a mindent eldöntő, nagy értekezlet előtt.

Nagyot sóhajtva méregette a nyáltócsában ázó szörgombócot, és a kékesszürke perzsakandúrt, aki ártatlanul dorombolva dörgölődött a lábához.

– Mondd, hogy tehetted ezt velem? És éppen most!

Atticus nyalogatni kezdte a mellső lábát, aztán felnézett, mintha azt mondaná: *Nem értem, mi bajod.*

Isabelle az órára pillantott, és megállapította, hogy már csak öt perce van.

– Pont most, amikor száz ember vár rám! – zsörtölődött, és lelki szemei előtt megjelent a nagy tárgyalóban egybegyűlt Chatsfield klán. Gene, a családfő az összes felnőtt gyermekével, meg az unokaöccseivel: Spencerrel, Bennel és Jamesszel.

Spencer!

Ha csak rágondolt, Isabelle-t elfutotta a pulykaméreg. Még mindig dühös volt a férfira, pedig inkább magára kellett volna haragudnia. Ma sem értette, hogy lehetett olyan ostoba fiatalabb korában, hogy menthetetlenül beleszeressen egy aranyifjúba, aki pedig csak játszadozott vele.

És aztán Spencer hét hónappal ezelőtt visszatért az életébe, még hozzá egy üzleti ajánlattal. Meg akarta vásárolni a *Harrington* szállodaláncot – mintha bizony Isabelle hajlandó lett volna neki eladni akár egy doboz gyufát is!

Csak hogy a férfinak valahogy mégiscsak sikerült megkaparintania a részvények negyvenkilenc százalékát, ami pontosan akkora volt, mint Isabelle részesedése. De a lány eltökélte, hogy gátat vet a terjeszkedésnek, és semmiről nem hajlandó lemondani Spencer kedvéért. Se a részvényeiről, se a szállodalánc irányításáról, se a ruhájáról. Hirtelen elvörösödött. Ez utóbbiról a legkevésbé...

– Inkább egy szfinx cicát kellett volna beszereznem – állapította meg, miközben több réteg papír zsebkendőbe burkolta a szőrlabdát, és a kukába dobta. Majd a szőnyeg megtisztítása következett. – A csupasz macskákkal garantáltan kevesebb a gond.

Aztán kezet mosott, és vetett egy utolsó pillantást a tükörbe.

– Légy hálás, mert miattad folyamatosan megszegem a hotel szabályzatát! – mondta szemrehányóan, mire Atticus ásított egy nagyot, és elnyúlt a szőnyegen.

– Biztos, hogy nem fogsz megfulladni, míg odalent leszek?

Újabb ásítás következett, melyet álmos hunyorgás követett.

– Mrrrr...

– Remélem, ez igen akart lenni – dűnnyögte Isabelle, aztán felkapta a táskáját, és kirohant a szobájából.

Azonnal észrevette a férfit, amint belépett a nagy konferenciaterembe. Spencer legelöl ült, bal kéz felől, a két öccse társaságában. Antracitszürke, méretre szabott öltönyt viselt, hófehér inggel és ezüstszürke nyakkendővel. Ő volt a nemzetközi ügyeskedők prototípusa, egyszerűen mindent el tudott érni, amit a fejébe vett. Minél nagyobb volt a tét, annál briliánsabban tárgyalt, mindegy, hogy az igazgatói irodában vagy az ágyban zajlott a tárgyalás.

Átható, zafírkék szemének pillantása az asztal fölött egybekapcsolódott Isabelle tekintetével, aki hirtelen úgy érezte magát, mintha kapott volna egy ütést gyomortájékra.

A férfi arckifejezése megfejthetetlen volt, ahogy mindig is. Spencer képes volt a gondolatait és érzéseit egy semmitmondó mosoly vagy rezzenéstelen maszk mögé elrejteni.

Isabelle, noha évek óta tudatosan dolgozott ezen, sajnos korántsem volt képes ugyanerre. Érzéseinek, indulatainak féken tartása nagyjából olyan hatásfokkal sikerült neki, mintha a tenyerével

próbálta volna betömni a lyukat egy meglékelt csónak fenekén.

Ennek ellenére bátran felszegte az állát, és körbehordozta pillantását az egybegyűlteken.

– Elnézést kérek a késésért – mondta méltóságteljesen. – Egy nagyon fontos ügyben kellett haladéktalanul intézkednem.

Leonard Steinberg pénzügyi igazgató, az értekezlet levezető elnöke könnyedén megemelte a szemöldökét, és rámosolygott.

– És sikerült megoldania a problémát?

– Tökéletesen – biccentett Isabelle, majd helyet foglalt az egyetlen üres széken, éppen Spencerrel szemközt. – Kire várunk még? – törte meg a hirtelen támadt csendet.

– A fennmaradó két százalék titokzatos tulajdonosára – mondta Spencer, és miközben a lányt nézte, ezüsttollával játszadozott.

Sötét, bársonyos baritonja hallatán Isabelle-t elöntötte a forróság. A csudába! Legfőbb ideje lenne, hogy összeszedje magát.

Erre a pillanatra vártak a Chatsfieldek már hosszú idő óta. Hogy végre kiderüljön, kinek a kezében van a fennmaradó két százalék. Velük ellentétben Isabelle jó ideje tisztában volt a tulajdonos kilétével, és nem értette, miként lehet, hogy rajta kívül még senkinek nem sikerült összeraknia a kirakós játék darabkáit.

Tudta, a Chatsfield család története eddig sem volt mentes a botrányoktól, de attól tartott, ez a mostani minden eddigit felülmúl majd. Ha a sajtó erről tudomást szerez...

Kinyílt az ajtó, és a terembe belépett Isabelle mostohaanyja. A jelenlévők arcára akkor sem ülhetett volna ki nagyobb megdöbbenés, ha maga a fej nélküli lovas csatlakozik hozzájuk.

– Liliana!

– Anya, te vagy az?!

– Hogy kerülsz ide?

Isabelle őszintén szánta a Chatsfieldeket, Spencer kivételével, természetesen. Hogy Lilianának sikerült ennyi éven át eltitkolnia a kilétét, az Isabelle szerint maga volt a csoda, legfőképpen a kamerás mobiltelefonok és a közösségi háló korában.

A Chatsfield örökösök többsége még kisgyerek volt – Cara, a legkisebb még csecsemő –, amikor az anyjuk a szülést követően mély depresszióba süllyedt, majd megszökött a családjától, és soha többé nem vette fel velük a kapcsolatot. Isabelle fel nem foghatta, hogy tagadhatja meg valaki teljesen a saját húsát és véréit, de sosem mert erre rákérdezni a mostohaanyjánál, aki fölöttébb zárkózott, magának való nő volt.

– Tudom, hogy most sikerült mindenkit meglepnem – ragadta magához a szót nyugodtan Liliana. – És azt is tudom, hogy lesznek olyanok közületek, akik sosem fognak megbocsátani nekem. Ettől függetlenül majd szeretném elmagyarázni az egészet, de előbb zárjuk le az üzleti ügyeket. – Spencer felé fordult. – Neked ajánlom fel a két százalékomat.

Isabelle úgy pattant fel a helyéről, mintha kígyó marta volna meg. A széke is felborult.

– Micsoda?!

Liliana vetett egy pillantást a mostohalányára.

– Azzal a feltétellel, hogy Isabelle marad a szállodalánc igazgatótanácsának elnöke.

A lánynak minden szín kifutott az arcából. Kinyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Az a két százalék neki jár! Egyszerűen szüksége van rá, hogy megvalósítsa az álmát, és többségi tulajdonos lehessen. Amióta csak az eszét tudta, ezért dolgozott, ezért küzdött. A szálloda alkalmazottai voltak a családja. Hittek benne, és tudták, hogy Isabelle irányítása alatt a munkahelyük úgy működik majd, mint egy jól olajozott óramű.

Hogy teheti ezt Liliana? Hogy adhatja a részét Spencernek, akinek semmi köze a szállodalánchoz? Aki nem szerette a *Harrington*-t, akinek nem volt a szívügye ez az egész? A pokolba is! A szállodalánc őt illeti, nem ezt a kék szemű démont, aki most is úgy bámul rá, mintha egyenesen a lelke mélyére tekintene. És aki főrésztvényesként automatikusan a New York-i *Harrington Hotel* vezérigazgatója lesz.

Isabelle gépiesen felállította a székét, majd helyet foglal. Fülébe nem jutott el a dermedtségükből

felocsúdott Chatsfield rokonok izgatott suttogása, amiből egyetlen ember maradt ki: Spencer.

A férfi hűvösen mosolyogva ült a helyén, és egy pillanatra sem tévesztette szem elől Isabelle-t.

Hogy élvezheti ezt a felfordulást! – gondolta keserűen a lány. *Micsoda nagyszerű érzés lehet számára végignézni a bukásomat! Amire nyilvánvalóan számított is, különben nem ült volna már a találkozó kezdetén olyan elégedett képpel... Megzsarolta Lilianát, vagy csak megtévesztette valahogyan?*

Megvetően fújta egyet, és az ajkába harapott. Ha valaki, ő aztán pontosan tudta, milyen ügyesen manipulálja a nőket Spencer Chatsfield. A saját bőrén tapasztalta meg, hogyan őrli fel a szebbik nem képviselőinek ellenállását. Pedig Isabelle sokáig állhatatos volt, de a tapasztalt aranyifjú ajándékai és romantikus udvarlása végül mégiscsak megtette hatását: az ártatlan, szerelem terén teljesen járatlan lány végül beadta a derekát a szélhámos szoknyavadásznak.

– Soha nem fogok együttműködni ezzel az emberrel! – Isabelle hirtelen nem tudta, csak gondolta-e ezt, vagy ki is mondta, ám az asztalnál ülők döbbsent arckifejezéséből inkább az utóbbira tippelt.

Liliana megpróbálkozott egy megnyugtató mosollyal.

– Hidd el, Isabelle, sokat gondolkoztam ezen. És biztos vagyok benne, hogy ez a helyes út. Apád is pontosan ezt tette volna.

– Apám? Apám a semmirekellő fivéremre íratta a részvények negyvenkilenc százalékát, aki aztán pókeren elveszítette az egészséget. Miatta kerültem ebbe a méltatlan helyzetbe. És akkor te most apámmal jössz nekem?!

– Tudom, hogy nehéz tudomásul vened a döntésemet. De meggyőződésem, hogy ez a legjobb megoldás minden érdekelt szempontjából.

Isabelle mintha meg sem hallotta volna.

– Miért teszed ezt velem? Miért csinálsz úgy, mintha nem tudnád, mit jelent nekem a *Harrington* szállodalánc? Hiszen te is tudod, hogy egész életemben csak ez érdekelt, ez az egy dolog számított...

– Ezt beszéljétek meg Spencerrel – zárta rövidre a vitát Liliana, majd a gyermekei felé fordult. – El tudom képzelni, miket gondoltok, és hogyan érzitek magatokat, de ha akarjátok, most beszélhetünk arról, miért döntöttem annak idején a távozás mellett.

Gene Chatsfield ekkor felállt, és döngő léptekkel, összeszorított szájjal elhagyta az üléstermet. Az ajtót olyan erővel csapta be maga mögött, hogy a konferenciaasztalon megcsörrentek az üvegpocharak.

Liliana nagyot sóhajtva fordult ismét a felnőtt gyermekei felé, akiknek arcán döbbenet és fájdalom tükröződött.

– Tessék, a legelső és legfőbb ok már el is hagyott minket...

Akik nem tartoztak a családhoz, tapintatosan szintén távoztak, és Isabelle is fel akart állni, de Spencer megelőzte.

– Hagyjuk magukra Lilianát és gyermekeit – súgta a fülébe. – Már csak azért is, mert nekünk, kettőnknek is van némi megbeszélnivalónk, nem gondolod?

– De hát...

Isabelle szívesen tiltakozott és vitatkozott volna, de egyrészt nem akart feltűnést kelteni, másrészt pedig annyira feldúlta a férfi véletlen érintése, mintha egyszerre semmivé vált volna az elmúlt tíz év. Akármit parancsolt is az agya, a teste egy másik forgatókönyvet követett. A teste, mely jól emlékezett Spencer minden egyes múltbeli érintésére, árulónak bizonyult. Hagyta, hogy egy futótűz sebességével ragadja el a vágyakozás. Isabelle pedig nem tehetett ellene semmit.

Spencer kikísérte a konferenciateremből, és becsukta az ajtót maguk mögött, még mielőtt odabent kitörhetett volna a vihar.

– Imádom a családi összejöveleteket – vigyorgott a lánynak, ám Isabelle a következő pillanatban már le is rázta magáról a kezét.

– Ne merészelj hozzám érni! – sziszegte.

– Érdekes – somolygott a férfi. – Nem emlékszem, hogy tíz éve ilyeneket mondtál volna nekem.

Isabelle keze ökölbe szorult, gondosan manikűrözött körmei a tenyerébe vájtak. A szívében gyűlölet és felháborodás égett, olyan forrón, hogy kis híján megfulladt.

– Azt hittem, hét hónapja világosan a tudomásodra hoztam, mi a véleményem rólad.

Spencer könnyedén az arcához emelte a lány kezét.

– Nyugodtan üss csak meg újra, ha gondolod – jegyezte meg. – De figyelmeztetek: ezúttal számolnod kell bizonyos következményekkel.

Isabelle elvörösödött. Nem volt büszke arra, amit hét hónappal ezelőtt tett. Soha nem állhatta az erőszakot, de akkor valahogy elveszítette a fejét, és megpofozta Spencert. Még most is a fülében csengett a pofon csattanása, és még mindig látni vélte ujjainak lenyomatát a férfi arcán.

Spencernek a szeme sem rebtent, de úgy nézett rá, hogy Isabelle minden porcikája megremegett. Ugyanez a pillantás volt az, amely óva intette attól, hogy most újra kihívja maga ellen a sorsot. Nem tudta, hogy félelmében, izgatottságában vagy a várakozástól remeg-e, csak azt tudta, hogy Spencer nem gyakorolhat ismét befolyást az életére. Ezért aztán gyorsan elfordult.

– Dolgom van – közölte, és menni akart, de a férfi két lépés után utolérte, és elkapta a csuklóját.

– Dolgunk van – helyesbített nyomatékosan, aztán bekísérte Isabelle-t az irodájába, és bezárta az ajtót maguk mögött.

A nőt dühítette a magabiztossága, és az is, hogy Spencer mindig talált ürügyet ahhoz, hogy hozzáérjen. De állt a kihívás elébe. Egymás után fejtette le a csuklójáról a férfi ujjait, majd amikor megszabadult tőle, önkéntelen mozdulattal végigsimított a bőrén, mintha csak le akarná törölni magáról a keze nyomát.

– Látom, nem figyelsz rám, Spencer. Nem akarom, hogy bármi közünk legyen egymáshoz. Ha szállodákkal akarsz játszani, miért nem veszel magadnak egy Monopolyt?

– Hogy lehet, hogy tíz év elteltével még mindig dühös vagy rám? – kérdezte a férfi, és a szája széle felfelé kunkorodott.

A nő legszívesebben a fogát csikorgatta volna, de uralkodott magán. Hogy lehet ennyire arcátlan ez az ember? Hogy merészeli kinevetni azért, mert tíz év után még mindig úgy érzi magát, mint akit átverték és megaláztak? Hogy is érezhette volna magát másként, ha egyszer Spencer előre megfontolt szándékkal elcsábította, csak azért, hogy eldicsekedhessen a haveroknak: sikerült bevennie a meghódíthatatlannak tűnő erődítményt, Isabelle Harringtont. Szinte a fülében csengett azoknak a lehetetlen alakoknak az obszcén röhögése, ahogy egymás között kibeszélik a sikamlós részleteket.

Még szerencse, hogy Spencer nem tudhatta, mit jelentett neki valaha. És mit jelentettek a csókjai. Az egy hónapos kapcsolatuk, melynek során szinte feloldódtak egymásban. Vagy inkább csak Isabelle a férfiban...

Azóta sem volt rá senki akkora hatással, mint Spencer Chatsfield.

Isabelle vett egy mély lélegzetet, amikor megérezte álla alatt a férfi ujját. Felvetette a fejét, és a szemébe nézett.

– Nem könnyű helyzet, tekintve, hogy mától bizonyos értelemben én vagyok a főnököd.

A lány hátrált egy lépést, és összefonta a karját a melle előtt.

– Ne gondold, hogy parancsolgathatsz nekem! – jelentette ki fagyosan, és összeszorította a száját, mert az az alávaló gazember megint elvigyorodott.

– Hallottad a mostohaanyádat. Mától én vagyok a többségi tulajdonos.

– Kíváncsi lennék, hogy csináltad – felelt Isabelle. – Hogyan érted el, hogy neked ajánlja fel a tulajdoni hányadát, ami egyedül engem illet?!

– Jól hallom a hangodból kicsendülő fenyegetést? Vagy túl érzékeny volnék?

– Érzékeny? Te? Ha-ha! – Isabelle szeme gyűlölettől villámlott. – Gyerekkorom óta dolgozom a szállodaláncért. Az iskolai szünetekben kezdtem szobalányként és konyhai kisegítőként, aztán jött a recepció, végül az egyetemi tanulmányaimat követően bedolgoztam magam a menedzsmentbe. Gyakorlatilag minden poszton megfordultam, ami a hotelben csak létezik.

Reszkető kezével a hajába túrt, csak utána folytatta.

– Amikor a nagynénéd összejött az apámmal, én voltam az, aki átvettem a vezetést. Én tartottam össze az elbizonytalanodott személyzetet, én gondoskodtam róla, hogy a cég úgy őrizze a régi színvonalat, hogy közben alkalmazkodik az új követelményekhez. Ezt Liliana jobban tudja, mint bárki más. Szóval nagyon csúnya dolog volt tőle, hogy neked kínálta fel a részvényeit.

– A tulajdonával mindenki azt tesz, amit akar.

– Legfőképpen Liliana, aki mindig is füttyült a döntései következményeire, és azt tette, amire éppen kedve szottyant – mondta keserűen Isabelle.

– Mióta tudod? – kérdezte meg Spencer.

– Mit? Hogy ő azonos Liliana Chatsfielddel? Jó ideje.

– Mégis, mióta?

– Te is tudtál róla már azelőtt, hogy ma reggel beültél volna a konferenciaterembe, ugye? – felelt kérdéssel a kérdésre a lány.

– Tegnap jöttem rá – mondta Spencer lassan, s a pillantását egy másodpercre sem vette le Isabelle-ről. – Manapság már lehetetlen elbújni a nyilvánosság elől. Egy kis keresgélés a világhálón, és a nyomára lehet bukkanni bárkinek. Pláne, ha tudja az ember, hol keressen.

Vajon Spencer engem is lenyomozott?

Isabelle aligha vethette ezt a férfi szemére, hiszen évekkel ezelőtt ő is internetes kukkolóvá vált Spencer miatt. Folyamatosan figyelemmel kísérte a róla szóló híreket, mindig tudni akarta, hol van, kivel jár, mit csinál. Ami nem is volt egyszerű dolog, tekintve, hogy a férfi szinte hetente váltogatta a barátnőit. Annyira talán nem volt csélcsap, mint az unokafivére, Lucca a házassága előtt, de azért az ő hálószobájába is praktikus lett volna beszerezni egy lengőajtót.

Isabelle megvetően fújg egyet, majd kisimított a homlokából egy szemtelen hajtincset.

– Már hónapokkal ezelőtt kérdőre vontam, és a szemébe mondtam, milyen felháborítónak tartom, ahogy a családjával bánt. Én is tudom, hogy vannak helyzetek, amikor egy kis távolságtartás és magány elkerülhetetlenül szükséges, de mégis micsoda dolog az, hogy évtizedekig tudatlanságban és bizonytalanságban tartotta a családját? És miféle anya az, aki magára hagy egy csecsemőt?

– Úgy tudom, szülés utáni depresszióban szenvedett.

– Huszonnégy évig? – kérdezte gúnyosan Isabelle.

Spencer vállat vont.

– Elárulod végre, mivel puhítottad meg a mostohaanyámat? – csapott le a lány. – Megvesztegetted? Megzsaroltad?

Spencer egy pillanatra meghökkent, aztán felkacagott.

– Juj! Neked nincs valami jó véleményed rólam, ne is tagadd, drágám.

– Ne hívj így!

A férfi csípőjével az íróasztalnak támaszkodott, és olyan arcot vágott, mintha övé lenne a világ. És sajnos nem is téved nagyot, gondolta Isabelle harapósan.

De majd gondoskodom róla, hogy ne érezze itt annyira otthon magát.

– Milyen anyátok volt? Már úgy értem, Liliana...

Isabelle csodálkozva hunyorgott.

– Tipikus mostohaanya. Nem érdekeltük különösebben, nem sokat törődött velünk. De apánkat teljesen az ujja köré csavarta. Miután összejöttek, apánk semmivel sem törődött többé, se velünk, se a céggel. Az előbbi nem meglepő, az utóbbi annál inkább, mert azt megelőzően a szállodalánc volt a mindene. Azután Liliana lett a központ, apánk imádta, minden idejét vele töltötte, ajándékokkal halmozta el. És megőrizte a kiléte titkát.

– Ezek szerint magadtól jöttél rá.

– Igen. – Isabelle megcsóválta a fejét. – Még mindig nem értem, hogyhogy nem derült ki korábban. Lilianának örült szerencséje volt, hogy soha nem jelent meg róla fotó a sajtóban. Gyűlölte, ha fényképezik, mindig volt tucatnyi kifogása, miért nem akar a képeken szerepelni. Hol a haja nem volt elég jó, hol a sminkje, és így tovább. Így utólag persze már érthető.

– A jelek szerint nem álltok valami közel egymáshoz – állapította meg Spencer. – Nem is értem, miért vártad, hogy Liliana melléd áll majd a kétszázaléknyi részvényével.

Nos, igen, kétségtelen, hogy nem volt szoros és bensőséges a viszonyuk. Ám ez nem Isabelle-en múlt. Kicsi korában sokszor próbálta belopni magát a mostohaanyja szívébe, de rá kellett jönnie, hogy hiába fárad. Lilianát nem nagyon érdekelték mások érzései és igényei. A három árva kislány érzései és igényei sem, akiknek az apjával összehozta a sors.

– Elég ostoba voltam, hogy azt higgyem, észreveszi, milyen keményen dolgozom a cégért – mondta